

קובץ לימוד י"ג תשרי

כולל:

הוראות רבינו

משניות

חסידות

צוואת המהר"ש

...מיר דארפן אנקומען צו זיין זכות, און "זכותו יגן עלינו" – איז מען מציע
יעדערן טען אין די ענינים וואס זיינען פארבונדן מיט יום ההילולא: מ'זאל
לערנען א פרק משניות ואס הויבט זיך אן מיט איינע פון די אותיות פון שמו
הקדוש (עכ"פ איין פרק משניות) .. און לערנען אויף אן ענין אין די דרושי
חסידות פון בעל ההילולא..

(לקו"ש חכ"א עמ' 296)

יגדיל תורה
מבצע תלמוד תורה

הוראת רבינו

אז זכותו יגן עלינו ועל כל בני ישראל בכל מקום שהם".

(לקו"ש חכ"א ע' 296)

המאמר הראשון דפרשת האזינו שאמר אדמו"ר מהר"ש בהתחלת נשיאותו הוא דבור המתחיל הצור תמים פעלו תרכ"ז—וכדאי ונכון שילמדוהו במשך המעת—לעת דיום ההילולא, או על כל פנים בימים שלחרי זה, אבל בקשר ליום ההילולא.

(ספר השיחות י"ג תשרי נ"ב ע' 96)

"אזוי ווי ס'איז דאך דער יום ההילולא.. און ס'איז דאך ידוע דער פתגם פון רבי'ן (מהורש"ב) נ"ע אז מיר דארפן אנקומען צו זיין זכות, און "זכותו יגן עלינו" – איז מען מציע יעדערן טען אין די ענינים וואס זיינען פארבונדן מיט יום ההילולא: מ'זאל לערנען א פרק משניות וואס הויבט זיך אן מיט איינע פון די אותיות פון שמו הקדוש (עכ"פ איין פרק משניות) .. און לערנען אויף אן ענין אין די דרושי חסידות פון בעל ההילולא.. און דאס וועט נאכמער מזרז זיין

משניות

מתחיל באחד האותיות של שמו הק' – מס' סוכה פרק ד'

ש'לא יכמושו. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, חריות של דקל היו מביאין וחובטין אותן בקרקע בצדי המזבח, ואותו היום נקרא יום חבוט חריות:

(ז) מיד התינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגייהן:

(ח) ההלל והשמחה שמונה ביצד, מלמד שחביב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של חג. כשאר כל ימות החג. סכה שבעה ביצד, גמר מלאכול, לא יתיר סבתו, אבל מוריד את הפלים מן המנחה ולמעלה, מפני כבוד יום טוב האחרון של חג:

(ט) נסוד המים ביצד, צלוחית של זהב מחזקת שלשת לגים הנה ממלא מן השלוח. הגיעו לשער המים, תקעו והריעו ותקעו. עלה בכבש ופנה לשמאלו, שני ספלים של כסף היו שם. רבי יהודה אומר, של סיד היו, אלא שהיו משחרין פניהם מפני הין. ומנקבין כמין שני חטמין דקין, אחד מעבה ואחד דק, כדי שיהו שניהם פלין בבת אחת. מערבי של מים, מזרחי של יין. ערה של מים לתוך של יין, ושל יין לתוך של מים, יצא. רבי יהודה אומר, בלג הנה מנסך כל שמונה. ולמנסך אומרים לו, הגבה דך, שפעם אחת נסך אחד על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגייהן:

(י) כמעשהו בחל כד מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת מן השלוח, ומניחה בלשכה. נשפכה או נתגלתה, הנה ממלא מן הכיור, שהיו והמים המגליו, פסולים לגבי המזבח:

(א) לולב וערבה, ששה ושבעה. ההלל והשמחה, שמונה. סכה ונסוד המים, שבעה. והחליל, חמשה וששה:

(ב) לולב שבעה ביצד, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת לולב שבעה, ושאר כל הימים ששה:

(ג) ערבה שבעה ביצד, יום שביעי של ערבה שחל להיות בשבת, ערבה שבעה, ושאר כל הימים ששה:

(ד) מצות לולב ביצד, (יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת), מוליכין את לולביהן להר הבית, והחזנין מקבלין מהן וסודרין אותן על גב האצטבא, והזקנים מניחין את שלהן בלשכה. ומלמדים אותם לומר, כל מי שמגיע לולבי בידו, הרי הוא לו במתנה. למחר משכימין ובאין, והחזנין זורקין אותם לפניהם. והן מחטפין ומכין איש את חברו. וכשראו בית דין שבאו לידי סכנה, התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו:

(ה) מצות ערבה ביצד, מקום הנה למטה מירושלים, ונקרא מוצא. יורדין לשם ומלקטין משם מרביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח, וראשיהן כפופין על גבי המזבח. תקעו והריעו ותקעו. בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים, אגא ה' הושיעה נא, אגא ה' הצליחה נא. רבי יהודה אומר, אגני והו הושיעה נא. ואותו היום מקיפין את המזבח שבע פעמים. בשעת פטירתו, מה הן אומרים, יפי לך מזבח, יפי לך מזבח. רבי אליעזר אומר, ליה ולך, ליה ולך, מזבח:

(ו) כמעשהו בחל כד מעשהו בשבת, אלא שהיו מלקטין אותן מערב שבת ומניחים אותן בגיגיות של זהב, כדי

חסידות

קטעים ממאמרי ד"ה בעניינים שונים בלימוד התורה

קטעים מאמר ד"ה הצור תמים פעלו

מעלת הלילה

בפיך ולבבך לעשותו, הנה בפיך ולבבך זו תורה ותפלה בפיך זהו עיי לימוד התורה בדיבור בפה, ולבבך הן בחי' ב' לבבות הנ"ל דהיינו ב' האהבות דבכל נפשך ובכל מאדך כו' ובשתים אלה נבנה בנין הנוק' וניתקן תיקון שלה בחי' המ"ן שלה שלא נתברר עדיין כנ"ל וזהו פי לעשות כנ"ל, והנה ביאור איכות בנין ותיקון הנוק' עיי לימוד התו' בפיך, יובן בהקדים ענין מארז"ל הידוע (תמיד דל"ב ע"ב) דכל העוסק בתורה בלילה שכונה כנגדו כו', דלכאורה אינו מובן מהו שאומר בלילה דוקא ואם זה מוכרח ממשמעות הפסוק שלמדו מאמר זה והוא דכתיב קומי רוני בלילה דוקא שאז הוא נוכח פני הוי' דוקא ולמה לא ביום ג"כ כו'.

אך הענין הוא כידוע בכתבי האריז"ל דבלילה דוקא יורדת הנוק' בעולמות הנפרדים להחיותם... ואז היא מוסתרת ומלוכדת בלבושי' תחתונים מאד... ובכל חצות לילה חוזרת היא ועולה למעלה בבחי' העלאת מ"ן דרפ"ח ניצוצי' שבררה מן העולמות כו'.. ובעלות המ"ן שלה אזי שעת הכושר דוקא לירידת בחי' המ"ד מלמעלה לברר המ"ן שלה וכידוע שזהו תכלית המ"ן כשמתבררת בירידת המ"ד עלי' ומבררה... וענין הבירור של המ"ד הוא ענין בחי' גילוי אלקות שמתגלה במ"ן...

וגם כאן בענין עסק התורה בלילה דוקא, הענין כך הוא שבעלות המ"ן דנוק' בלילה דוקא מטעם הנ"ל אזי בחי' המוחין שבז"א דאצי' שנתלבשו בחכמ' שבתורה כידוע דאורייתא מחכי נפקת הן בחי' מ"ד דז"א דאצי' שמבררים המ"ן.

הקב"ה יושב ושונה כנגדו כדי לגלות אלקות בלימודו

וביאור הדבר הוא שהרי אור א"ס מתלבש בחכמה דוקא וע"ד דוגמא בהלכה דשנים אוחזין בטלית וכיוצא הרי דבר ה' הוא וגילוי אור א"ס ב"ה, אך ענין ההלכה גשמי היא בכל עולם לפי ערך גשמיותו וצריך בירור עיי המ"ד כנ"ל, ומהו המ"ד היינו מה שארז"ל הקב"ה יושב ושונה כנגדו, פי' הקב"ה הוא בחי' מוחין דז"א דאצי' כידוע ויושב ושונה ממש כנגדו לברר המ"ן דנוק' שהוא דבור של ההלכה כו', והיינו שיושב ושונה עד שיהי' בה גילוי אור אלקי ממש כנ"ל.

ד"ה הצור תמים פעלו תרכ"ז (נדפס בסה"מ תרכ"ו) עמ' רנ"ב-רנ"ג

חומה שמגין

והנה אני חומה זו תורה כמו עד"מ החומה העשוי' מאבנים נעשה מקיף ומגין להאדם אע"פ שהאדם הוא מדבר שלמעלה מהדומם דאבנים, כך עד"מ למעלה התורה נק' בחי' חומה שאותיות התורה נק' אבנים היינו לפי שנתלבשו בגשמיות בעניינים גשמיים שבעוה"ז בתרומות ומעשרות, אך בהם מלוכבש אור א"ס ב"ה הסוכ"ע מקיף עליון, וזהו אדון עוזינו צור משגבינו כו' בחי' מקיף, ולכן ארז"ל תורה מגינא ומצלא אפילו בעידנא דלא עסיק בה שהיא בחי' חומה.

ד"ה מגילה נקראת סה"מ תרכ"ט עמ' פ"ד

עיי בית המדרש הוא הבירור של נפש הבהמית

דבאמת יש בתושב"כ ובתושבע"פ שני דברים אלו דיבור ועיון, רק שבתושב"כ העיקר הוא הדיבור, ותושבע"פ העיקר הוא העיון, דעיון שייך בתושבע"פ דוקא, דבתושב"כ אינו מושג, וזהו הכח שיש בתורה על ההעלאה והמשכה. וזהו לאמר שבמ"ת דלכאוי' מהו לאמר דמ"ש וידבר אל משה לאמר הוא שיאמר לישראל, אבל במ"ת דאנכי ולא יהי' לך מפי הגבו' שמענו וזוהו נכלל רמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת ומהו לאמר, אך לאמר הוא שיש כח זה בתורה לעולם, שתושב"כ הוא כח על ההמשכה ותושבע"פ הוא כח על ההעלאה. וזהו אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש אפי' אם אבן הוא נמוח, בית המדרש הוא הדרש על הפסוק ועי"ז הוא הבירור דנה"ב, וזהו ביטול דבכל מאדך, אפי' אם אבן הוא נמוח שיהי' כמו לע"ל והסירותי לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר, וגם לב בשר יהי' כמ"ש יבוא כל בשר להשתחוות לפני.

ד"ה על שלשה דברים סה"מ תרל"ט ח"ב עמ' תקפ"ז

התורה ירדה מבחי' אנכי

וזהו שהשיב הקב"ה למשה שאמר כי כבד פה וכבד לשון אנכי שלא הי' יכול להשפיל בבחי' דבור, אמר לו אנכי אהי' עם פיך שכדי שיומשך בדבור הוא עיי אנכי מי שאנכי, וכמ"ש במדרש עי"פ אלה הדברים אשר דבר משה וכי מנין למשה דבור שאמר אלה הדברים שהרי אמר כי כבד פה וכבד לשון אנכי, וכתיב לא איש דברים אנכי, אלא ממתן תורה זכה לדבור, והיינו ממ"ת שנאמר אנכי הוי' אלקיך לפי שכדי שיומשך למטה בדבור זה דוקא עיי המשכה גבוה ביותר כו'. וזהו ג"כ שהתורה נמשכה למטה בדבור לפי ששרש התורה הוא גבוה מאד נעלה שאורייתא מח"ע נפקת דהיינו מפנימי ח"ע עיי יכולה להשפיל למטה גם בדברי' גשמי, ומצות לימוד התורה בדבור האדם הגשמי, וכמארז"ל בעירובין אם ערוכה

הוא דבר הווי ממש וכמ"ש ודברי אשר שמתני בפיך כו', כל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו, תען לשוני אמרתך כו', וזהו כל הקורא בתורה כאלו קורא בשמותיו של הקב"ה, דהיינו שקורא בשם וממשיך מעצמותו כו', וזהו מ"ש בזהר לאתקנא רזא דשמא קדישא להמשיך בשם כו' שיהי ש"ש מתאהב על ידיך כו', אך זהו דוקא כשלומד תורה בבחי' ביטול דוקא

ד"ה נפתלי אילה שלוחה סה"מ תרכ"ז עמ' פ"א

דוקא בבחי' עמל ויגיעה

ובעבודה קשה דא קושיא, דהנה המצות צריך לקיים בבחי' עבודה עבודת עבד קבלת עומ"ש בבחי' אתכפיא ואתהפכא, וכך התורה צריך לקיים בבחי' עבודה כו', וזהו שארז"ל סנהדרין דצ"ט ב' ע"פ אדם לעמל יולד (איוב ה' ז') ועדיין איני יודע אם לעמל תורה או לעמל שיחה, פי' עמל תורה הוא בחי' לימוד התורה שצריך להיות דוקא בבחי' עמל ויגיעה, וזהו ענין הקושיא שצריך עמל ויגיעה רבה עד שבא אל האמת כי הקושיא מסתיר כו', ואח"כ ע"י יגיעה מסירין את ההסתר כו'.

ד"ה ויאמר כו' מי שם פה כו' סה"מ תרכ"ז עמ' פ"ט

ברמ"ח אברי' שמורה, וזהו ומבני יששכר יודעי בינה לעתים כי נבונים אפי' בימי משה לא אשתכח, לפי ששרש הבינה דהיינו בחי' הגילוי וההתפשטות שיש בבניה הוא למעלה מחכ' כו'.

ד"ה נפתלי אילה שלוחה סה"מ תרכ"ז עמ' ע"ח

מרווה הצמאון שנעשה בתפילה

הנותן אמרי שפר קאי על התורה שהתורה ניתנה בקול שופר, ושופר הוא בחי' תענוג, וכמשארז"ל למה נק' שמה שפרה שמשפרת את הולד וכן כתיב שפרה שמים הודו שהוא לשון תענוג, וזהו מ"ש כאן הנותן אמרי שפר היינו אמרים של תענוג, כי התורה נמשכה ממקור התענוגי כי עמד מקור חיים כו' ואהי' אצלו שעשועים יום יום, והיינו לפי שהתפלה היא בבחי' צמאון ותשוקה למים כאיל תערוג על אפיקי מים על העדר המים, אך התורה היא המשכת המים למטה לרוות צמאוננו שבתפלה, וזהו הנותן אמרי שפר כו' שהוא בחי' למוד התורה שאחר התפלה שמרווה צמאוננו שבתפלה כו'.

והנה שלוחה קאי גם על הנותן אמרי שפר, והענין הוא שלימוד התורה צריך שיהי' עד שלא יהי' רק בבחי' שליח, דהיינו שצריך שילמוד התורה בבחי' ביטול עד שאין הדבור שלו כלל, רק הוא שליח לבד שע"י יוצא הדבור, אבל באמת אין הדבור שלו כלל רק

צוואת המהר"ש

ותתאמצו להבין הדברים היטב ע"י הסבר לזולתו שע"י יוצא הענין ברור יותר...

(ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש)

סדר הלימוד

תתאמצו ותתחזקו לעסוק בתורה הנגלית והנסתרת ב' שלישי היום והלילה בנגלה ושליש בנסתרת וביום הש"ק ב' שלישים בנסתרת ושליש בנגלה.

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' מאיר ב"ר אליהו ז"ל

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' אליהו ב"ר אברהם אהרן ז"ל